

14:56

Alexander Ulvgården
#FreeHarvey

“Den jordade Sankte Per....

.... heter Vadim och växte upp med en ensam mor efter att hans far blev kanonmat i Berlin, hans mamma var trogen partiet och när Vadim var liten blev han uppmuntrad att gå med i den lokala komsomolen. Han satt som alla andra kommunistiska småpojkar och beundrade framstegen som gjordes med Laika och Gagarin, han var ett fan av det sovjetiska ishockeylagets klapp-klapp spel då det ljud som fångas av speltypens onomatopoetiska benämning följdes av publikjubel och de spelande generalerna på isen nickade mot varandra. Men det var länge sedan Vadim var liten, och hans mamma är död.

Vi lämnar Vadim för tillfället och beger oss till Moskva.

Det är arla morgon och du står och väntar på Pusjkintorget, ett stenkast från Kreml. Framför dig ser du statyn över Pusjkin, nationalpoeten som dog i en duell, och MacDonald's första restaurang runtomkring här. Oleg är en stor och stark man, en av de ryssar som kom hem från Afghanistan på två ben och inte i zinkkista och han anländer nu; denna välsignade dag då ni ska träffa den man som håller i Pärleportens nycklar.

Ni packar in vad än ni kan tänkas behöva för att ta er fram därute i vildmarken; Stolichnayavodka, jeans i olika storlekar och Hustlertidningar. Ni beger er ut från Moskva i er Mercedes-Benz G-klass; den ser ut som en mindre pansarvagn och ger med sina hårda (antagligen ickeaerodynamiska) linjer ett intryck av en bil på steroider och den avger ett speciellt läte som inte går att ta fel på och som blivit en etablerad del av stadsbilden när den saktar in och skapar något som du i brist på bättre ord säger 'påminner om luftfickor'.

Ute på vägarna ser ni flera andra i samma bilmodell och kanske skulle ni nicka mot varandra genom rutorna om de inte vore tonade. Anledningen till att modellen är så populär är just de närmast oändliga möjligheterna att modifiera den; göra den bombsäker, förstärka dörrarna så att de klarar av att bli beskjutna.

Oleg och du säger inte mycket till varandra.

Ni har er jargong, och även om du är långt över honom hierarkiskt så vill du intala dig att ni har nått något slags samförstånd. Han är, med sin nästan 2 meter långa kropp formad av pellets till frukost, din säkerhetsgaranti i den typ av miljöer som ni ska röra er i nu. Dessutom är det bra att ha med en lokal förmåga, för att navigera såväl språkligt som kulturellt.

Oleg parkerar bilen på Sheremetevoflygplatsen och ni går ombord på det lilla planet som ska ta er till Arkhangelsk. Egentligen vill du inte åka med den här flighten, många av Aeroflots inrikesfligheter går med flygplansmodeller man ska undvika av säkerhetsskäl, men den här gången finns det inget att välja på.

Några timmar senare är ni framme.

Ni har sett till att det finns en Lada att sätta er i och du sätter dig i passagerarsätet bredvid Oleg och ni lämnar Arkhangelsk. Arkitekturen är arketypisk, det är inte som Minsk – som i mångt och mycket bara är en pytteversion av Moskva, men det sovjetiska arvet gör sig påmint.

Ni åker under tystnad på en dålig väg tills ni kommer fram till en småstad på vischan med ett namn som man förmodligen måste vara infödd för att kunna uttala korrekt.

Ni har åkt så många timmar nu att vägarna är lervälling.

Ni stiger ut, och trots att Ladan ska göra att ni smälter in så samlar sig folket runt er.

Ni är iakttagna från köksfönster och terrasser.

Här behövs ingen CCTV.

Den förste slaviska härskaren Volodomyr den store gjorde ett för befolkningen avgörande val under 900-talet i Kievrus då han sägs ha valt mellan de olika abrahamitiska religionerna och ratat Islam av anledningen att han omöjligen kunde se sitt folk ge upp drickat.

Förmodligen var han inget mer än en skicklig politiker, som förstod att ge och ta av och de sina, långt innan Macchiaveli satte något på pränt. Och dessutom finns det ju enligt Bismarck två saker man inte vill veta hur de görs; korv och politik.

Kanske är fyllet på andra sidan gatan som stirrar och spottar mot dig ett eko av det beslutet?

Oleg frågar någon om vägen.

Ni sätter er i Ladan igen och du får uppleva en bil som tillverkades innan koncepten komfort och stötdämpning var påtänkta.

Det bränns nu, så nära är ni den heliga graal ni kommit hit för att inspektera. Лесопилка - sågverk - visar en skylt bredvid den lervälling som ska föreställa en farled. Till slut når ni fram till industrin som en gång i tiden försörjde trakten.

Det verkar ostört här.

En höna ränner vid era fötter när ni närmar er industribyggnaden.

Ni hör något i kulisserna och du tyr dig närmare Oleg. Och då ser ni honom; en man som att döma av gången hade varit omöjlig för Volodomyr att få med sig, om det inte vore för att finkelspriten hade varit tillåten. Vadim är först hotfull, men du visar att ni är vänner genom att ge honom riktig vodka, så att han slipper dricka mäska, en av porrblaskorna så att, ja... och ett par av jeansen ni tog med er, som Oleg kommenterar '*amerikansk*'.

Och nu, när ni blivit vänner med Vadim, är han så vänlig att han visar er runt på sågen; han visar er också runt skogsägorna och innan ni skiljs åt får han till och med ytterligare en spritflaska som tack för all hjälp.

Väl inne i bilen tar du fram åbäcket till satellittelefon och slår numret till dina vänner i Moskva, på den här tiden kunde man fortfarande nummer utantill, 007495.... 'Allting verkar bra, det är helt sjukt hur den här industriparken inte är högre värderad', säger du.

‘Jo, sjukt bra. Men vi ska köpa kupongerna?’ svarar din kollega på andra sidan luren. I bakgrunden hör du börsgolvets tjatter.

Du skriker ‘Köp! Buy! *Kupi!*’”

Eriks lunchföreläsning var över för den här gången. Han var svettig, så upphetsad hade han blivit av sin monolog. Det var ett återkommande tema på den här arbetsplatsen, hans röst som talade om hur världen fungerade. Han talade ofta om saker jag inte kände till i termer jag inte behärskade. Min och hans kamp handlade om olika saker, hade olika mål och därtill olika motivationer.

Jag tittade på maten som låg på min tallrik. Uppskuren, oavslutad och omkringtumlad hade den lika väl kunnat vara ett modernt konstverk som matrester. Det var en av mina strategier, ett av de äldsta knepen för att dölja vad jag egentligen höll på med. Jag förde min kamp helt i onödan skulle det visa sig. Erik var på tok för självupptagen för att lägga märke till vad jag stoppade i mig eller inte.

Medicinteknikföretaget Sangria Serafirms kontor var sterilt. Firmans ägare Katarzyna hade, om man ville uttrycka sig välvilligt, inrett det hela i skandinavisk stil. Kanske hade det kala och tomma verkat exotiskt på henne just på grund av hennes polska ursprung? Eller ville hon att det skulle påminna om ett labb, ett slakthus?

Erik svepte sitt kaffe, greppade sin iPhone och sa “Back to Work!”

“Det har aldrig handlat om att fördela rättvist. Det är så lätt för amerikaner som sitter med sina läroböcker och domderar, som till exempel Jeffrey Sachs som ändrat ståndpunkt fram och tillbaka så många gånger om det här, men de missar poängen och de har inte förstått på vilket djupt sätt som kommunismen har skadat det här landet. Och i och med den snabba privatiseringen, just på grund av hastigheten, så gör vi processen irreversibel. Från det att första eller tjugonde kupongen delats ut så går det inte att backa bandet och kommunisternas ledare Zyuganov har varit tvungen att stryka förstatligande ur sitt program. Inte för att de är emot det ideologiskt, men för att de inser att det är omöjligt.”

- Anatolij Tjubais, Rysslands privatiseringsminister på 90-talet

"Africa's governance is poor because Africa is poor"

- Jeffrey Sachs, Harvardekonom inriktad på utvecklingsekonomier, The End of Poverty, 2005

Prolog

Sankt Petersburg har 342 broar.

Irina Aleksandrovna Kuznetsova, som är en karaktär vi i detta parti ska använda för att lägga likt en buljong i den gryta/det sammelsurium som denna historia ni har framför er skall komma att mynna ut i, bor enligt vad som senast rapporterades om henne fortfarande i denna stad.

Hon föddes i Sortavala 1971, en relativt liten sovjetisk stad belägen i den ryska karelen där hon begåvades med en kulturellt god men materiellt fattig bildning. Högre studier tog henne till Sankt Petersburg, där hon studerade pedagogik och historia vid det stora, och ska sägas respekterade, lärosätet SPGU.

Det efternamn hon bär; Kuznetsova, är Rysslands vanligaste efternamn och betyder smed. Och i den mening att namnet säger något om personen, om dess klasstillhörighet, religion och etniska ursprung, så skall här sägas att det är ett namn som valts henne av just de skäl som angivits. Hon levde sitt vanliga liv, tills den man som skulle förändra allt gjorde entre.

90-talet i Ryssland var hårt. Fondförvaltaren East Capitals (vars Rysslandsfond växte med 1600% jämfört med Moskvaindexets 800% under åren 1998-2008) kvinnliga grundare, den fransktalade Karine Hirn, har i intervjuer vittnat om hur hon som utbytesstudent fick ta emot matransoner från Röda korset. Moskva var under den här tiden en bazar, där den nyligen imploderade ekonomin och Sovjetunionens fall hade fått landet att gå från de totalreglerad extrem till den polariserade ytterligheten ifråga om marknadens tillgänglighet. Detta med oväntade konsekvenser; dekadensen hos Nyrjysar/Novierusskie visste inga gränser. Inte heller hos de *Expats*, vars krets expanderade från individer från länder som av uppenbara politiska skäl hade att vinna på att ha nära band till Ryssland såsom Iran, samt de sedvanliga diplomater som befolkade huvudstaden (och enligt det lokala styret än idag konspirerar för ett maktskifte och en söndring av den ryska, och extrapolerat sett panslaviska, maktsfären). De som anlände hit var ljusskygga individer, vilsna själar, politikerämnen från båda flanker som i det fallna imperiets ruiner skulle spå framtiden genom att stirra in i det förflutnas spegel.

Den våg som kom att spela en central roll för just fröken Kuznetsova var de som såg det krossade imperiet som en för kapitalismen jungfrulig mark, som nu efter en lång träda låtit sig bestigas och behärskas för att vattnas och plogas med deras högst individuella välstånd i första hand.

Det var i egenskap av en sådan aktör Erik Lindehall uppenbarade sig framför Irina, och han hade inga illusioner om att han skulle stanna länge, till att börja med. Det var magi från första stund, de satt på en restaurang och fann ett samspråk kring den kulturhuvudstad de levde i.

"Samtal och jämförelser mellan de två städerna Moskva och Sankt Petersburg är vanligt förekommande. I folkmun anses Sankt Petersburg som den kulturella huvudstaden med ett europeiskt arv emedan Moskva är mer asiatiskt i sin uppbyggnad och hyser ett mycket starkare arkitektoniskt arv från Sovjetunionen. Moskvaborna tycker att vädret i Petersburg är dåligt, det blåser mycket och kallt på vintern, medan Petersburgborna tycker att Moskva är hetsigt och opersonligt." Stod det i den lärobok som Erik hade haft i ryska, men vad spelade det för roll om det blåste lite, om man kunde värma sig med Ira?

Hennes varmt blåa ögon gifte sig med det mörkröda håret och hennes läppar uttalade de slaviska diftongerna högt upp i halsen, vilket gav språkmelodin en vacker klang betonades det mjuka och ryggradslösa i ryskan.

"Du har en söt dialekt", sa hon och tog hans hand över bordet.

De älskade den kvällen, och nästa, och sommaren förflöt i maklig takt emedan Irina beredde sig för att snärja sitt liv med den som skulle bli hennes största misstag. Ingenting som någonsin varit roligt har varit trevligt, och Irina och Erik hade just det; roligt. De skrattade och njöt av de möjligheter som gavs i det nya, förvisso karga, landet.

I ett större perspektiv ruvade andra makter; Sankt Petersburg hade en uppåtgående politruk vid namn Vladimir Vladimirovitj Putin, som hjälpte oligarken Anatolij Sobjak i de politiska processerna som rådde. I Moskva, där den reella makten över landet låg, hade en ekonom vid namn Anatolij Tjubais tagit tag i det reformsystem som skulle omvandla landet från plan- till marknadsekonomi.

Gerard de Geer var en svensk som gjort karriär i Londons finanscentrum genom att bygga upp SEB Securities - varifrån han sedermera enligt ryktet fick sparken för att han hade för hårda nypor. Genom viskningar i den snäva värld som är de högre stratosfärerna i vårt samhälle blev det känt att han, som lärt sig ryska i militären och förstod sig på det i Ryssland nya modeordet *Bizniz*, skulle kunna tänkas bli en bra parhäst till privatiseringsminister Tjubais. Han ringdes över till Moskva, där han först var behjälplig i att arrangera den privatisering av Sovjetunionen som ägde rum, och sedan skapade den legend som är Brunswick; en bank grundad av svenskar som handlade med just de kuponger som den sovjetiska staten delades upp i. Ett namn som viskas med andakt längs Moskvas och Sankt Petersburgs gator.

Även från USA anlände ett ekipage. Bill Browder hann bli Rysslands största externa investerare med sitt Hermitage Capital innan han och Putin hamnade i luven på varandra vilket i sin tur gjorde honom bannlyst från landet. En signal möjlig för alla i leken deltagande spelare att tolka utifrån sin respektive position.

Det var en tid av kaos, smärta och förändring, och som om den samhälleliga smältdegeln i sig rördes om i allt snabbare takt blev det också, kanske för alla, smärtsamt uppenbart att rötan från det tidigare systemet aldrig på riktigt hade blåsts bort. Men det här var långt innan Ryssland invaderade Krim eller för den delen gick in i Ukraina. Det var dock bara några år

innan de ökända bombningarna av bostadshus i Moskva som tros ha ägt rum för att kunna styra opinionen till att omfamna Putin som landets nya ledare efter Jeltsin.

Enligt hörsägen ska en av de svenskar, det kan till och med ha varit Gerard de Geer, som var med och rörde runt i privatiseringsprocessen under en debatt med en rysk politiker ha opponerat sig mot att genomföra marknadstillväjningen av systemet än snabbare än det redan gjordes med motiveringen att "Om ni gör så, så kommer hundratusentals, ja kanske miljoner, människor att dö."

"Ja, det är sant. De kommer att dö i sådana fall, men den här gången så kommer de åtminstone att dö för rätt ensak", svarade dumaledamoten. Och även om svensken som deltog i diskussionen inte var psykolog tycktes det honom som att människor förmodligen främst bryr sig om att inte dö, och att varför de dör måste framstå som tämligen sekundärt i sammanhanget. Men detta kanske bara är ännu en myt bland många som härrör från den tiden.

Hodorkovskij, som var Rysslands då rikaste man, skulle komma att frånga det avtal han, Putin och de andra oligarkerna i Semibankirshina (den beteckning som de sju rikaste oligarkerna i början av 2000-talet hade; alla förutom en av dem var av det utvalda folket) ingått och engagera sig i politik för att därmed få sitt oljebolag Yukos konfiskerat och själv hamna i Sibirien efter en TV-sänd rättegång.

Erik konstaterade vid något tillfälle att "Man började plugga ryska på grund av kulturen, och en förhoppning om att en dag kunna läsa Mästaren och Margarita på originalspråk, men nu sitter man här som en däre och stirrar på skärmen där oljepriset uppdateras."

För precis som alla andra geografiska belägenheter (med Norge som undantag) där jordmånen fått olja till skänks hade denna plats begåvats med ett Ryssland som likt OPEC-länderna var korrupt och dessutom skulle komma att drabbas av *Holländska sjukan*; ett ekonomiskt samband som drabbar och berövar ekonomier med stort råvaruberoende på innovation och den sunda övergången från tillverkningsindustri till en sprudlande servicesektor genom att sätta valutans värdering på steroider, vilket gör allt förutom råvaran ifråga för dyrt för andra länder att köpa.

Den ortodoxa kristendom som var på väg ut ur den skugga den förpassats till under den kommunistiska tro på staten som allt, var som tidigare i denna text konstaterats på något sätt sammankopplad till just folkets törst.

Och supat gjordes det; landets män hade så sent som 30 år senare en medellivslängd på 57 år på grund av alkoholrelaterade sjukdomar. Och dekadensen släpptes lös i det som en gång varit Sovjet, med effekten att prostitutionen tog fart; nattklubbarna stod vidöppna och den krutdurk av könslig frustration som hållits i schack av dyrkan av kommunismens och socialismens paradiser exploderade. Enligt en undersökning gjord under några av Sovjetunionens sista stapplande år hade 60% av de tillfrågade tjejkerna listat yrket *Valjotnaja*

prostituka (det vill säga ett fnask som säljer sig mot US Dollar eller D-mark) som sin drömsysselsättning efter studierna.

Några amerikaner som flyttade till Ryssland av oklar anledning startade 1997 gratistidningen *The eXile* som, där den via sin distribution medelst tidningsstånd på nattklubbar och i andra lokaler där *innostrantsi* och kanske särdeles *amerikantsi* vistades, spredde sin bild av Moskva. Restaurangrecensionerna hade tre faktorer som påverkade betyget; Cuisine, Interiör och Fucky-factor. Och just det; chefredaktören tog tillfället i akt att fira tidningens tioårsjubileum genom att försöka ha sex med 10 prostituerade på lika många timmar (han orkade bara med åtta).

Men även detta var bortom (eller i alla fall långt ut i periferin av) den kärleksbubbla som Irina och hennes svenske man Erik levde i under den här tiden. Erik gjorde sig behjälplig för svenska företag i den kulturella huvudstaden och snart var han väl insatt i det intrikata system av tjänster, ryggkliningar och hade därtill en utförlig telefonbok med namn på människor som både kunde få saker att hända och lyfte på luren när han ringde. Irina födde dem två barn. Den äldre; dottern var en kavat flicka vars friska och starka närvaro var till stor glädje för dem båda och turades om att läsa historier som den om Rapunzels långa hår och *Tusen och en natt* för henne.

Den yngre sonen däremot, var född med klumpfot, diabetes och ett antal andra fysiska skavanker; han var ett sjukt barn som behövde vård och det var bara tur för familjen att Erik under den tiden då sonen kom till världen var engagerad i en konsultfirma som gav honom och hans familj en mycket god sjukförsäkring.

Sonens bräckliga hälsa lade an ett oväntat strängt band över Irinas och Eriks relation. De fann liksom aldrig lyckan i den nya vardag som beredes dem under de nya omständigheterna. Och typiskt nog började Erik, på grund av jobbet, i denna period också att spendera mer och mer av sin tid i Moskva. Vi befinner oss nu i tidigt 2000-tal på tidsaxeln; några av de tidigaste expatsen hade börjat vända tillbaka, marknadsekonomi som system hade utan tvekan (och kanske till viss del med Anatolij Tjubais hjälp) övervunnit den planekonomiska diton och därmed också cementerat hur framtiden skulle te sig ifråga av den måttstock som man mäter distribution av ekonomiska resurser i ett samhälle; Ginikoefficienten.

Financial Times Moscows chefredaktör Chrystia Freeland beskrev det som att Ryssland byggde sin marknadsekonomi på fel sätt när hon skildrade dess (och oligarkernas) uppkomst i sin bok *Sale of the Century*. Och om detta, den distribution av resurser som ägde rum i Ryssland strax efter Sovjetunionens fall, har det skrivits och kommer det att skrivas än mer spaltmeter om, men för att fortsätta på vår inslagna bana och hålla fokus på huvudpersonen i denna episod av vår berättelse; vår *Irina Alexandrovna Kuznetsova* från Sortavala så kan vi här säga att detta imperiums fall inte bekom henne så mycket just för

tillfället som att hon hade förpassats till att bli en biroll i Eriks (enligt honom själv) "ickekarriär", som nu var hans liv.

Han hade alltid jobbat mycket men de dagar de tidigare avvarat för att kunna vara tillsammans och njuta av den konst och den kultur som erbjöds i staden de bodde eller de upplevelser som de faktiskt delade. Istället för att med hjälp av en ordbok (och ibland en vacker, rödhårig skönhet från trakten) ta del av Dostojevskijs laster i *Spelaren* eller de evighetslånga fotnoterna i David Foster Wallaces *Infinite Jest* så konstruerades nu skyskrapor av årsrapporter och avtal på skrivbordet.

Kanske för sent i livet valde Erik att komplettera sina studier i humaniora med studier i ekonomi. Men humanismen och litteratursluckandet – samt faktiskt också en del små estetiska krusprång i form av försökt till noveller – tog sig nu uttryck i att han långt senare skulle komma att känna den djupaste sympati för författaren David Foster Wallace när denne 2008 begick självmord under sitt författande av en roman om ett skattekontor. Detta författarprojekt hade föregåtts av kurser i bokföring och redovisning och Erik skulle vara en av de som förstod, för han mindes just de kurserna som mördande tråkiga och kunde mycket väl föreställa sig en man drivas till självmord av dessa discipliner. De begick ju själsligt mord på honom.

Och förutom studierna i sig så krävde numera jobbet mer och mer av honom. Som så många män före honom blev det den väg han skulle komma att vandra för sitt självförverkligande. Och de nätter som Erik tidigare så glatt ägnat att glupskt svälja i sig och njuta av sin frus safter, med tillhörande naturligt rött könshår som pikant krydda, tillbringade han nuförtiden allt oftare om än inte med en annan kvinna, så i alla fall i en annan säng.

Ingenjörers vilja att förpassa världen in i en matris för att förklara den med logiska skeenden och rationella modeller kan ibland få stora konsekvenser när man väljer att helt bortse från den irrationalitet och brist på logik som präglar just det *verkliga livet*.

Hedgefonden Long Term Capital Management, grundad 1994 av bland annat flertalet akademiker som 1997 skulle få äran att motta *Sveriges Riksbanks pris i ekonomisk vetenskap till Alfred Nobels minne*, är ett gyllene exempel på detta. De hade nämligen i den ekonomiska modell de konstruerat för att oavsett marknadsklimat kunna leverera avkastning missat att förbereda algoritmen för en händelse som för Irina skulle komma att få betydligt större konsekvenser än kantstött akademisk prestige.

1998 inträffade *rubelkrisen*; Ryssland kunde inte längre betala sina skulder och valde att hantera det här genom att nedvärdera sin valuta. Effekten var ekonomiskt kaos, panik och en instabilitet – och just det, låt oss inte glömma; Long Term Capital Management gick i konkurs.

“Låt oss lämna det här landet”, sa Irina till sin make.

“Nej, vi kan inte det. Det är här framtiden är, och det är här den måste sökas”, svarade Erik

“Men se på dina expatvänner, de drar ju nu, alla med barn, alla vettiga.”

“Vi har flyttat hit, till det här nya landet för att bygga en framtid.”

“Jag har inte flyttat hit. Jag var född här.”

“Visa mig ditt pass.”

Irina grävde fram sitt pass ur handväskan och räckte över det till Erik som höll upp det mot henne och sa “Nå, se här, Mesto Rozhdenija - födelseplats - CCCP.”

Stockholm, många år senare

“De flesta vet inte hur organisationer fungerar, och kan därför inte heller avgöra varför de agerar som de gör, besluten som fattas har ju inte bara formats av deras ledare utan också av viskningarna på de nedre våningarna i dess tinnar och torn. Dessutom kan man inte alltid förstå vad som driver människor heller för den delen, men det finns drivkrafter man kan respektera, även om också de färgas av att man alltid vill måla upp sig som ståendes på den rätt goda sidan så kan ju alltid den insikten att man är god helga medlen”, Erik höll hov igen, en del skulle kanske ha kallat det för att han förde ett djupt samtal emedan andra, och då särdeles individer av det täcka könet, skulle benämna det han till dagligdags ägnade sig åt som *mansplaining*.

Mina smala kvinnoarmar dinglade framför mig där de låg över lunchbordet. “Och jag antar, att du stora, visa Erik, har ett gyllene exempel på just detta?”

“Javisst. När jag gick gymnasiet var det en kille i min klass som var av det heliga folket. Han var lite stel, gick runt som med en dreidel i röven, men han stod på det heliga folkets sida i frågan om att de skulle få leka ofredat i den stora sandlådan i Mellanöstern. I alla fall så var det en vänstermupp eller sosse i klassen som upprört hade hållit ett brandtal om att det var hemskt att Israel var en kärnvapennation varpå juden sa att ‘Något sådant hemskt skulle Israel aldrig förfoga över’, ‘Kolla upp det själv!’, replikerade sossen... Och några dagar senare kom vår representant av det heliga folket tillbaka för att proklamera att ‘Det är skithäftigt! Vi har kärnvapen!’”

Anekdoterna från Eriks liv återkom var lunch i en och annan form, men de kulminerade alltid i följande expositionsruna av hans liv; han hade fått för sig att plugga ryska som ung av någon outgrundlig anledning och 1991 när skiten brakade loss och Sovjetunionen föll samman kastade han sig ditåt för att – ja, varför egentligen? - men det gjorde han i alla fall. Väl där begick han sin ‘ungdomssynd’ och blev förälskad i Sankt Petersburg och dess 342 broar, Moskva med dess mer asiatiska stuk och trista inlandsklimat gav han inte mycket för. Dessutom tänkte han sig att Sankt Petersburg med dess för Ryssland unika belägenhet att ligga vid vattnet skulle komma att bli en central handelshubb vilket man som *Expat* givetvis skulle kunna komma att dra nytta av monetärt genom att, likt en vampyr, åderlåta den ström av handel som skulle komma att söka sig genom stadens logistikkedjor. Detta var ett ödesdigert misstag, skulle det visa sig.

“Sedan kom själva vändpunkten 2008. Det var då jag insåg att det var åt helvete, det jag gjort. Det var finanskris och rubeln var nere, oljepriset var nere och allt var åt helvete för allihopa förutom för en britt som hade haft den oförsämda turen att under 2007 resa pengar för en storbolagsfond med inriktning på Ryssland, så den jäveln satt 100% cash och tradeade Blue Chip-aktier när skiten väl gått åt helvete. I alla fall; jag åkte i en bil med några

andra Expats och en Kirill, mest för att stå på alla papprena, längs Tverskoy Bulvar och så såg jag en liten gata där som heter Shvedskij Tupik – Den svenska återvändsgränden, och det var där och då jag insåg att allt jag gjort var fel. Visst, jag hade gift mig och visst jag hade förutom då min fru Irina även en Darja och en Nikolaj hemma, men jag hade fan valt fel stad. Alla de andra svenskarna som var på Brunswick hade blivit förmögna på att köpa upp sådana där kuponger i statliga bolag på auktioner emedan jag hade valt att försöka bygga upp något organiskt och riktigt. En riktig affärsverksamhet. Det där gav mig en sådan ångest och jag försattes i något slags mani. Jag insåg att jag missat race:t; jag sprang i rätt korridorer men hamnade i fel rum. Men skam den som ger sig, så jag gjorde research och kom fram till att om något land skulle falla snart, där man skulle kunna tänka sig att hela 90-tals debaclet i Moskva skulle kunna återupprepa sig så stod det emellan Nordkorea, Eritrea och Iran. Såväl Nordkorea och Eritrea bedömde jag som att de skulle plockas upp av Sydkorea, respektive Etiopien om de föll, så då var det bara Iran kvar. Jag började plugga persiska, blev helt besatt av det. Fan vad dåligt jag mådde. Jag drog tillbaka till Stockholm inte långt därefter.”

“Och vad sa din fru om det?” Frågade nykomlingen på kontoret, en trind och kort rosa marshmallow vid namn Anna.

“Ja, vad fan vet jag. Jag snackade ju aldrig med henne om det. Men hon, Nikolaj och Darja, jag tänker inte på dem liksom. Det är bara att klippa det och gå vidare om man vill bli rik – vad är liksom alternativet? Sunk costs och allt det där.”

Det var långt senare som jag förstod att något var annorlunda. Det var mitt första jobb och jag tänkte inte på så mycket som att behålla mitt jobb, i första hand, samt i andra hand att se till så att man faktiskt höll sig utanför konflikter.

Ägaren till firman, Katarzyna, kom ursprungligen från Polen och såg själv likblek ut, något som bara kontrasterades av hennes mörkröda rouge samt hennes rödsprängda läppar. Kontrasten vitt och rött skapade i sin tur ett eko av den polska flagga hon lämnat bakom sig och som hon vid ett tillfälle uttryckt en önskan om skulle svepas runt hennes kista dagen hon föll av pinn.

Och.

Så.

Alltid.

De helsvarta solglasögonen, hon stängde ute världen från sin blick och viceversa. Om hon bar dem utomhus vet jag inte, jag har ju bara sett henne inne på kontoret. Förövrigt en kontorslokal som Erik alltid skröt om hade så låg hyra, trots det centrala läget i det södra kungstornet; att hyran var låg var ju inte så konstigt dock – hur många vill ha ett kontor som helt saknar fönster?

Jag var så ung och oerfaren när det här utspelade sig att det gick mig över huvudet att de låg med varandra. Inte ens när Erik en dag höll en lång utläggning om att det var fantastiskt med polska kvinnor därför att de representerade något så unikt som en slavisk blygd inklämd i katolskt kött. En föreläsning han följde upp med en kommentar om att hans val av partner, med bakgrund av Volodomyr den stores val av religion, måste ses som "oortodox", för att sedan avsluta sin triptyk med kommentaren "Om jag vill bli insvept i någon flagg när jag dör, så svep mig i kapitalismens fana, den amerikanska, och tappa mitt blod i Coca-Cola-flaskor."

Katarzyna skrattade till och log så att hennes elfenbensvita tänder och mörka tandkött blottades, emedan jag och Anna mest försökte hänga med i de resonemang som kastades kring oss i detta sammanhang.

Katarzyna var mycket speciell hon med, även om det inte tog sig uttryck i något annat än en manisk arbetskapacitet. Sånär i efterhand kan jag inte minnas att jag någonsin har sett henne utanför kontorets väggar, stånkandes och stönandes, ständigt ojandes om att det lilla medicintekniska bolag hon ansvarade för och som distribuerade nålar, blodplasmabehållare och diverse attiraljer relaterade till dialysmaskiner, skulle gå omkull.

Om vampyrer finns, menstruerar de? Och borde inte i så fall just de blodsdropparna vara värda sin vikt av guld? Och hur värderas isåfall en vanlig dödligs mensblod?

Det här utspelade sig under #Metoo-upproret. Det rörde inte Katarzyna i ryggen, vi har varandra på sociala medier än idag. Oteknisk som hon är, som från ett tidigare århundrade eller två, har hon inte stängt av eller begränsat min åtgång till hennes konto, men det ska också sägas – så klart – att hon inte har så mycket uppladdat content att dölja heller. Hennes visningsbild är en svartvit vintagebild där hon är klädd som en 1800-tals dam. Den ser dessutom ut att vara tagen innan Photoshop var så vida spritt och känt som det är idag så man ser faktiskt hennes äkta färger, eller brist därav, och när jag sitter en sådär fem-tio år senare och scrollar ner längs hennes Feed ser jag bara några kattbildslike:s och en like av en polsk bokhandel i Stockholm som kommer att överleva hennes gravsättning – om någon sådan nu kommer att ske.

En som dock hade starka åsikter om #Metoo var, *you guessed it*, Erik

"Det där är bara skitsnack. Och Svenska Akademien hit och dit, vem fan bryr sig. Det man måste förstå om den där 'Kulturmannen' eller vad fan för töntigt de nu kallar honom i media är att kvinnorna som låg med honom hade ett fritt val. Det är samma sak med Weinstein och alla flickor han fått gräva runt i tack vare deras karriärlystnad. Vi lever i ett fritt land, där alla gör som de vill, och jag förstår precis hur de där kvinnorna tänkte när de låg med de där två, för jag vet hur jävla djupt ner i halsen jag skulle ta Tim Cooks fallos för att bli COO på Apple."

"Kom hit, Eeeerik!" skar Katarzynas robotlika accent genom kontorslandskapets stilla luftrum.

Erik såg mig och Anna i ögonen och gestikulerade en Hashtag genom att krossa sina båda händers respektive lång- och pekfingrar "Patriarkatet", viskade han och avlägsnade sig.

Annas stol stannade man ett år på och sedan gick man vidare, inte under dramatik, utan under tystnad. Det var ett tråkigt adminjobb, och inte mycket hände på kontoret av vad vi kunde se i alla fall, teven stod på som ett bakgrundsljud. Repriserna av skvallerkärningarnas talkshows bildade en grå ljudmatta, men hjärnan har en fantastisk förmåga att sålla ut och registrera vad som faktiskt är viktigt och jag antar att det var därför som jag fortfarande såhär alla år senare kan komma ihåg det dokumentära inslaget på ett av programmen om kryogenetik.

Ett thailändskt pars dotter dog av cancer och i sin motvilja att acceptera livets tragiska gång hade de låtit frysa ner hennes hjärna i hopp om att man någon gång i framtiden, enligt den försäljare som konsulterat dem "om inte alls lång tid", skulle kunna installera henne i en nyodlad kropp och så skulle de alla kunna samlas framför vad-man-nu-kollar-på och äta-det-man-nu-äter i Thailand när man har fredagsmys.

Ny dag.

Ny lunch.

Ny föreläsning.

Erik berättade om fornstora dagar, upplägg med skalbolag och korsäggande dem emellan i en svada som mynnade ut i "...under ett av mina försöka att resa kapital besökta jag en Dmitrij Goldstein i Schweiz. Han hade varit med och handlat med de där vouchrarna som man använde för att dela upp tillgångarna i Sovjetunionen. I alla fall, han hade ett fint hus där vid Genève sjön men han insisterade på att jag skulle använda en liten toalett i anslutning av hans arbetsrum. Väl där inne blev det uppenbart varför han ansträngde sig så för att locka mig dit. 'Porträttet där är ett av Hitlers självporträtt, det är original, och när jag sitter på kasetten och spänner min ringmuskel brukar jag stirra in i hans ögon och väsa; Jag överlevde dig och sedan tog jag det jag gjort mig förtjänt av när kommunistskiten brakade och nu sitter jag här och skiter medan du är död och bespottad – *You fucking goyim blyat*'. ”

Vi kastar loss

Jag kan inte beskriva Erik som en trevlig, varm eller omhändertagande människa. Jag kommer heller aldrig till fullo förstå vad han och Katarzyna hade för relation eller vad den grundade sig på. Något jag hört andra säga, och som jag själv också kan instämma i, är att hans resonemang togs emot av henne på ett sätt som det inte gjorde hos oss andra vanliga dödliga. Jag kan bara spekulera, men någonstans får deras relations dimfyllda skrud också stå till svars för en del av den fascination jag känner för det jag bevittnade på Sangria Serafirm.

Det måste ha varit under min första tid på bolaget, jag jobbade med en Helena då och hon var min kollega där i början, innan hon byttes ut mot Anna, som Erik hade sin utläggning om Jules Verne:

“På slutet av *En världsomsegling under havet* när ekipaget som gästar ubåten smyger ut ur den så spelar kapten Nemo piano och gråter, och jag minns att det där fångade mig som liten. Det berörde mig på *djupet*”, och här kunde han inte hålla sig från att göra en trumvirvel i luften och ljuda ett *badum tssss*, “därför att jag tänkte mig det som tecken på ett slags alienation, även om jag givetvis inte tänkte på det i de termerna vid den tiden jag läste det. Jag var ju bara barnet.”

Anna tog en glupsk tugga av Katarzynas feta mat (den såldes in som en löneförmån). “Det är svårt att föreställa sig dig som barn.”

“Även advokater har varit barn”, replikerade Erik.

“Så, hur var du som barn?” frågade jag.

“Man dras till sådana man ser likadan ut som, det är en gammal evolutionär grej och människor som delar kultur delar ju också kroppsspråk, slanguttryck och andra sociala markörer som gör att man särskiljer sig från de andra och delar en flock.”

“Och vilken flock tillhörde du?” Frågade jag.

“Jag hade liksom ingen flock. Saknar en än idag, men när jag är på någon baluns så brukar jag söka mig mitt folk som likt jag bär kostym och slips. Bara för att bli besviken. De brukar vara rätt så stela, och mest vara intresserade av att behålla det lilla anseende de tror att deras pengar förvandlats till när de omvandlats till kostymer. Men visst, ska man ha tråkigt så är det väl lika bra att göra det välklädd? Det finns det säkert någon smart som sagt vid något tillfälle? Eller någon dum, det kanske skulle skänka orden än mer mening?”

“Men du hade ju din familj; Irina, Nikolaj och Darja?” Sa jag.

“Eeeh... Sant.”

Det skramlade från vindskrymslet där Katarzyna huserat de senaste veckorna, och hon steg ner längs trappan för att riva av dagens sysslor. Det fanns sprutor som väntade på att transporteras till sjukhus för att möjliggöra blodtransfusioner, containrar fyllda med slangar

och blodvaggor som satt fast i ett juridiskt ingenmansland, men innan hon tog tag i någon av dessa uppgifter vände hon sitt huvud mot Erik, firade av ett leende, kliade sig ovanför solglasögonens ramar och sa:

“Det är roligt att man sett Jules Vernes framtidsvisioner bli verklighet, att det han skrev om så att säga materialiserades senare.”

“Livet imiterar konsten, det skänker sannerligen en viss tyngd åt det uttrycket”, replikerade Erik.

“Ni män är så mekaniska”, Katarzyna talade robotaktig svenska.

Erik svalde kaffet han hade i munnen. “Det är sådana vi är. Vad är det ryssarna säger ‘Huvudet tar besluten, men nacken riktar huvudet’, där mannen givetvis är huvudet och kvinnan nacken.”

Katarzyna smashade tillbaka den intellektuella pingisbollen: “Om livet imiterar konsten, vad säger då lögnen om sanningen?”

Jag bröt in “Klockan är snart över 13 och vi måste börja jobba igen. Var är Helena? Är hon fortfarande sjuk?”

“Saknar du din kollega?”, frågade Erik.

“Ja, eller, vi umgicks ju ändå en del. Alltså här på jobbet”, sa jag, “hon var enkel att jobba med. Pålitlig.”

“Ni såg ut som Humle och Dumle, du i din smala, beniga kropp, och hon i sitt fetlagda tillstånd. Det finns väl inte något enkelt sätt att säga det här på, men Helena har slutat. Det är bara du och Anna nu”, sa Erik.

“Hon är inte online på sociala media!” jag höll fram telefonen med hennes profil uppe där hon i enlighet med den rådande doktrinen tydligt markerat sina pronomen: (She/Her).

“Jag vet inte varför hon blockat dig, eller vad det är som hänt mellan er. Förmodligen skäms hon väl över att hon fick gå och inte du, trots att du kom hit efter henne. Jag har ju redan hittat en ersättare, så skola in henne. Det kommer ta sin lilla tid, men misströsta inte. Och du.. Du är en inventarie vi aldrig kommer att skriva av.”

“Theodiiiiss?” Jag försökte uttala det.

“Teodicéproblemet”, rättade Erik mig.

“Så vad innebär det?”

“Det är den eviga frågan, här i världen. Om det finns en Gud, varför finns då ondska?”

“Och vilken är *din förklaringsmodell* på detta fenomen?” När jag uttalade orden slog det mig, extremt meta, hur Erik hade rätt i att man blir som man umgås och att jag innan jag tog administrationsjobbet här på Sangria Serafirm inte skulle varesig ha tänkt i termer som *meta* eller varit medveten om att tankar kunde forma *modeller*. Det måste ha varit det fjärde året, för Ingrid hade precis slutat och jag var för tillfället ensam på kontoret i väntan på att Erik skulle slutföra rekryteringen av hennes ersättare.

”Världen är grym men ett inneboende problem är att makthavande institutioner tenderar att försöka behålla just makt. Det här är svårt att reglera även om demokrati är ett försök att göra så. Västståndsdistributionen världen över är ett utslag av denna mekanism, och ett bevis för det är att compounding interest gynnar just de som redan äger. 'Den som har skall vara givet' står det i bibeln. Det är en förklaring”, sa Erik.

”Och en annan?” Frågade jag.

”Att kvinnor gillar äpplen.”

“Mmm..” Muttrade jag.

“Frihandelsteori är ju intressant som fenomen, men så är ju all nationalekonomi enligt mig mest som en saga. Jag menar den ekonomiskt rationella människan; den finns ju inte och därmed kan man ju se ett av axiomen som hela disciplinen bygger på som felaktig. Men sedan det här med att 1+1 blir 3 och att man ska låta den som är duktig på att odla vin, odla vin och den som kan väva mattor, väva mattor. Det kan man ju se i verkligheten vilken effekt det har, men på en större, mer grandios skala finns andra tankar kring det där att visst, marknadsekonomi är precis som demokrati stabilt just därför att det är självreglerande i en för samhällsdisciplinära discipliner ändå hastig takt. Samtidigt är den här tron på att handel människor och nationer emellan smått naivt, som om det skulle generera ett ymnighetshorn att vi byter prylar med varandra. Här kan man gå in och borra riktigt djupt och diskutera kreditsystemens validitet och liknande, men jag tänker ett steg längre. Hur mycket energi finns i universum? Om energi inte kan skapas utan bara omvandlas borde det innebära att alla dessa nollsummespel isåfall skulle leda oss till en botten?”

“Jag har faktiskt ingen aning, Erik”, sa jag.’

“Sedan finns ju sådana problem som att det nästan är en naturlag att den som regleras av ett system eller en position försöker utmana just densamma. Man ser det i djurriket, och man ser det bland människor socialt samt bland institutioner så som företag som i sin iver att växa ständigt är centimetern ifrån att kröka konkurrenslagstiftningens könshår.

“Jag behöver inte veta det här.”

“Nej, du ska ju bli en stjärna på webben, då behöver man ju inte kunna något. Då måste man ju bara vara smal?”

“Det verkar tyvärr inte som det räcker”, svarade jag.

“Jag följer ju din kanal. Och jag tycker att du gör helt fel, eller inte helt kanske, men du är i alla fall inte så originell att man storknar. Du står och plutar där med dina ducklips och din rangliga anorexiakropp och du har ju viss framgång i det, i det att du är så jävla smal. Det är mycket ben och lite booty.”

“Tyvärr för mycket rumpa fortfarande”, sa jag.

“Det som är fascinerande med er som har ätstörningar, och som jag inte trodde innan jag umgicks med sådana flickor är att ni vet om att ni har ätstörningar och att ni ser det typ som en livsstil där måttet på kontroll är att man inte käkar någonting överhuvudtaget. Franz Kafkas novell *Svältkonstnären* visar ju på det där ganska väl, huvudpersonen svälter sig och svälter sig, men ingen bryr sig. Men jag trodde inte att anorektiker var medvetna om sin störning.”

“Men det är vi. I alla fall jag. Men jag vill inte ha en normal kropp, jag vill vara smal och vacker och inte äcklig och fet som vanliga människor.”

“Ett tredje världskrig är väl egentligen vad jag önskar mig. Det hade skapat ett antal möjligheter, såväl ideologiskt som praktiskt, med tanke på den omdistribution som tenderar att ske i det tidvatten som nöter ner de av staterna så hårt packade stenarna till grus som tumlar omkring längs strandlinjen.”

“Ett tredje världskrig?!”

“Ja, det är vad jag önskar mig, men det är inte det du ska ta med dig från det här samtalet. Utan att du överhuvudtaget reagerade; du måste tänka mer sjukt för att slå igenom som influencer. Se bara på mina medievanor; vad som fångar min uppmärksamhet på internet.”

“Ja, men du är väl kanske inte en typ, typisk kille? Du kollar ju bara sjuka saker.”

“Nej, men det är ju det som är poängen, lilla du. Det är det som krävs för att tränga igenom det där ‘bruset’ som alla marknadsförare talar om. En som verkligen stack igenom var Epstein. Jag säger inte att han var trevlig, han var ett sexuellt monster, men hans karriär började ju faktiskt tack vare att han var mattelärare på någon skola för rikingar i New York där en av elevernas pappa la märke till hans excentriska klädstil. Farsgubben där gillade folk som var fattiga, desperata och smarta och vips öppnades dörrarna till banken Bear Stearns. Och sedan träffade han Ghislaine Maxwell; när en kvinna är ond kan hon sannerligen vara ond på ett moderligt perverterat sätt. Jag antar att hon likt en lejonhona såg till att hålla sin svultna lejonhane nöjd med de köttstycken hon slängde åt honom. Jag menar inte på att han är värd att respektera för det eller att det var rätt eller fel, men det handlar ju om, hur är det jänkarna säger, ‘Don’t hate the Player, hate the game’. Men inget av det här hade hänt, inga flickor hade utnyttjats, inga rika män hade suttit med på flighter från vilka man inte fick ut

passagerarlistorna. Och Epstein själv hade inte...”, här gestikulerade Erik två kaninöron, “hängt sig’, om det inte var för att han hade haft en cool stil och stuckit ut när han undervisade Pythagoras sats.”

”Har du något mer att tillägga? Jag har lite orders från Kina att administrera genom tullen”, sa jag.

“Det mest intressanta i samspelet mellan lejonhonan och honorna är att de senare under sin dräktighetsperiod, om hanen inte orkar betäcka henne nog ofta, biter honom i testiklarna. Det tänker jag ofta på.”

Discokula

Det måste ha varit under mitt fjärde år på Sangria Serafirm – den andra tjejen på kontoret hette Ingrid under den perioden, vill jag minnas. Jag var inbjuden på fest och i lägenheten vi befann oss i spelades vad som för tillfället var den populära musiken, det serverades drinkar och jag tyckte som vanligt att människorna omkring mig var fula. De var inte lika feta som mina sidekicks på jobbet var efter månader av Katarzynyas bastant polska matlagning, såklart, men de hade normala kroppar.

Att de ens ville visa sig utanför hemmet var en gåta.

När man tillslut inte hade någon energi och kroppen på något sätt ändå hittade några sista kalorier en ljumske eller stortå och man kände *ruset*. Då visste man att man levde.

Jag hade nära nog övergått till tuggummin redan.

Jag tog selfies, taggade dem med #Hotchicks #Party #Anniversary #Ducklips #LoveAllBodies #SkinnyGirl och alla de andra hashtagsen...

Jag var alienerad i de här sammanhangen, många av de andra hade betydligt vanligare jobb vilket i sin tur gjorde att deras tankars räls gick i samma spår som när vi lärt känna varandra under högstadiets och gymnasiets sus och dus. Eriks svador hade dock påverkat mina, men det var en fragmentarisk karta utan möjlighet att navigera emellan exempelvis öarna *Skalbolag* (fan vad han tjtade om dem), *Schweizisk banksekretess* och *Judeguldet*.

I rummet stod ytterligare ett benrangel.

Betty såg ut som ett skelett.

Precis som jag.

BMI < 14?

Hon tittade på mig.

Jag tittade på henne.

Jag sa "Man söker sig till människor som bär de markörer man själv associerar sig till för att enklare bilda en flock."

"Det där låter precis som en sådan sak som min gamla chef skulle få för sig att säga", svarade hon.

"Erik?"

Hon nickade "Jag har lite för mycket fett kvar, typ på rumpan – nej du får inte känna – men...", de i den lilla biafrabarnsliknande kroppen oproportionerligt stora ögonkulorna fixerade min blick och hon fortsatte: "... Visst har du märkt det? Att din aptit är mindre?"

"Sedan?" Oskyldigade jag mig.

"Sedan i julas... Sedan Sangria Serafirm, såklart? Jag kan gå veckor utan att äta nuförtiden. Ibland unnar man sig ett tuggummi såklart. Mina föräldrar har tvingat in mig på sådana där behandlingshem och skit, och då sitter jag där och petar i maten, så blir mamma glad när vi talar telefon, till dess att jag kommer ut ur det där hemmet och hon ser att inget förändrats. Hon säger att jag är ett skelett, bara ben. Det var bättre på 90-talet, det var mindre booty då, och mer Kate Moss-ideal, som heroinister", sa hon.

"Då hade det kanske varit enklare för sådana som oss som vill slå igenom som influencers", sa jag

"Men sociala medier fanns inte. Ändå så vore det skönt att folk man mötte när man är utomhus i alla fall skulle kunna tro att man var framgångsrik mannekäng. Men det var ju en maktgrej det där också, förstås, att alla dörrar till modellvärlden var stängda om man inte hade kontakter till rätt agentur. Första gången jag träffade Erik trodde jag faktiskt att han kom från en sådan där modellagentur, deras agenter stod ju som gamar utanför den där anorexikliniken och sålde in en drömmen om framgång och rikedom på Catwalken", sa hon.

"Det var där jag träffade honom med. Till mig sa han att han hade ett långsiktigt och trist jobb, men att de betalade okej."

"Ja... Jag var nära på att säga att man behöver ju så man kan äta, liksom. Men det gör ju inte du och jag", log hon.

En kylig sommarkväll välkomnade oss ut ur det stökiga sammanhang där inne och hon tände en cigarett.

"Vad snackar Erik om nuförtiden?" frågade hon.

"Senaste veckan har det varit mycket snack om att judekonspirationen är det dummaste som någonsin konstruerats, att de som ras är bäst och att det därför inte är någon konspiration överhuvudtaget, utan bara ett konstaterande av världens ordning. Veckan innan dess var det något slags möbiusbandskonstruktion om att själva övergreppet kan ge kvinnor njutning, men att njutningen gör att de inte känner det som ett övergrepp och då...."

Hon avbröt mig: "Det var jag som introducerade honom till internet. Jag visade honom iPhone. Och 'möbiusband', som du snackar, bruden.. Hur länge har du varit där?"

Jag tog ett bloss. "Jadu, det är nog...."

Hon avbröt mig "När han kom över den första skepsisen kring internet och iPhone så började han använda det på sitt egna sätt. Han konsumerade content som fan, men sakerna han hittade var... Ja, ett tag var han fascinerad av en video på en elefant vars blåshalskörtel blev masserad. Det stod en liten kinesman och typ begravde sin arm i elefantens anus och

boxade på dess prostata till svetten rann. Folket omkring försökte att med hjälp av ett slags håv samla in de dyrbara dropparna av 'vårfloden', som Erik envist benämnde det, och mitt i allt, med elefantens gigantiska penis i full erektion så zoomade de in på elefantens utstående öga. Där och då uppenbarar sig ett tillfälle för betraktaren av spektaklet att själv bedöma om ögat vid det tillfälle då detta begav sig var fyllt av tomhet, ångest eller upphetsning."

"Vad ska jag svara på det här?"

"Han hittade också en studie av en man som inom ramen för sitt examensarbete skrivit en vetenskaplig artikel om att onanera till hentaifilmer med småpojkar. *I am not alone – we are all alone*, hette den om jag inte minns fel. Slutsatserna han drog av allt det här var också så typiska honom. Han var road över att mannen som skrivit den där studien hade beskrivit sin penis som ett vetenskapligt instrument och använde det här i något slags argumentation om att hans idol Anatolij Tjubais hade haft rätt om akademien hela tiden", suckade hon.

"Det låter som att inte mycket förändrats med honom. Vad tror du om Katarzyna? Hon är svårplacerad för mig."

"Hon älskar Erik. Han älskar inte henne, men de båda använder varandra i den enda typ av transaktion som jag antar att Erik förstår. Han träffade dig utanför kliniken?"

"Ja", svarade jag "Om du syftar på anorexikliniken. Alla andra skumma typer som stod där och sålde in modelldrömmar till en. Jag behövde pengar till hyran nu, och då erbjöd han det här adminjobbet, som man kunde lära sig på plats."

"Det var samma för mig. Precis samma. Och vi delar väl drömmen om att bli influencer", sa hon och drog upp det sista av cigaretten och fortsatte "Angående Katarzyna; ja, hon älskar honom verkligen, och blundar för hur deras relation egentligen ser ut."

Hon fimpade cigaretten och jämnade återstoden av cancerpinnen hon just rökt mot trottoaren med skosulan och ljög "Jag vet inte så mycket om henne."

Och sedan fick hon ett jävla sjå att ta sig från mig snabbt.

Jag såg hennes siluett bakifrån.

Hennes ben slutade i ett par fötter nedstoppade i ett par höga klackar.

Två tändstickor ovanpå vilket en torso av enbart benknotor var placerad.

Jag har aldrig sett henne igen.

Frestelser

Det måste ha varit under det femte året. Det var efter Ingrid och Astrid, och den här flickan, Anastasia, stannade betydligt kortare än vad de andra gjorde. Det minns jag med all tydlighet, hennes sorti var ingenting man glömmer i första stund.

Anastasia var lång och blond med en utsökt klippt lugg som ramade in hennes smala ansikte. Och kroppen hade till skillnad från hennes föregångare, former på precis rätt ställen för att hypnotisera Erik och förarga Katarzyna.

Hon åt inte som de tidigare.

Hon antog inte min extrema diet (eller brist på dylik), men likväl ignorerade hon de kolhydratbomber (löneförmånen) som serverades av Katarzyna. Det blev ett spektakel och faktiskt ett avbrott från den vardagliga lunk som infinner sig när alla spelar sina roller så som de förväntas – Anastasia skakade om stället.

Katarzyna trugade med hamburgare och pizza. Fettdrypande pierogi.

Det stod chipsskålar överallt.

Men Anastasia ignorerade det och fokuserade istället på sin take-away sashimi.

Och Erik och Anastasia pratade, ja. Mest av allt pratade han medan hon skrattade. Katarzyna försökte förstå vad de sa; ibland stack hon håll på stämningen genom att ropa ut vad hon trodde att hon genom överlappandet de aktuella slaviska tungomålen emellan kunde förstå.

Jag hade ju vid det här laget listat ut att min långvariga närvaro på firman, dels var beroende av min ätstörning, men också att min ätstörning gick enklare att hantera tack vare närvaron. Det här sambandet var kanske precis ett sådant synergiskt förhållande som Erik hade målat upp som något fiktivt, men nu var det ju sanning?

Kunde jag ana en glugg i hans, den stora, visa Eriks resonemang?

Vi hörde alla ringklockan. "Nu har jag köpt något som ni inte kommer att kunna tacka nej till", sa Katarzyna.

Jag mötte budet vid dörren och tog emot en prinscestårta.

Stor, grön och fyllig.

Och Katarzyna log lustigt när hon placerade den framför Erik, mig och Anastasia. Hon betraktade Anastasia, antar jag – man såg ju aldrig vart hon riktade sina ögon under de där kolsvarta solbrillorna. Men stämningen gick det i alla fall inte att ta miste på. Hon måste ha legat uppe länge och tänkt ut den här planen, och nu skulle maskineret sättas igång; hon skulle få den här jävla Anastasian att falla till föga och påbörja sin resa bort från sashimin

och det nära nog anorektiska till.. Jag vet faktiskt inte vad hon hoppades på? Förmodligen hoppades hon på att hon skulle bli rund och trind likt griseknoen innan jul, men det var ju knappast realistiskt, så för att liksom jorda förväntningarna i den verklighet vi lever i kanske en realistisk förhoppning om ett positivt resultat skulle landa i bulimi? Och sedan kunde den i sig kanske, med tiden utmynna i den där fetman och det där hullet som Katarzyna var så beroende av.

“Var så goda”, sa Katarzyna.

...

“Ät”, befälde hon.

Anastasia lät sina kristallblå ögon vandra runt bordet. Hon mötte min blick, Eriks blick och sedan fixerade hon sina iskristaller mot den punkt där man kunde anta att Katarzynas ögon gömde sig bakom den hermetiska omslutningen.

Jag åt som vanligt inget, bara skar upp på tallriken och rörde upp. Erik liknade mina mattallrikar vid Jackson Pollocks målningar och när han visat upp dem på mobilen så kunde jag faktiskt hålla med om att liknelsen inte haltade helt och hållet.

Inte bara Katarzyna, utan alla av hennes art, äter ju ingenting. Hon ställde sig intill för att få sig en glimt av vad som komma skulle.

“Fan vad gott”, sa Erik och lassade på en stor bit av tårtan på sin assiett. Han hade väl för lite östrogen i kroppen för att förstå att det här handlade om något helt annat än tårtan i sig. Det var ju ingen optionshandel eller några turbowarranter som kvinnorna talade om.

“Tack”, Anastasia riktade orden till Katarzyna och la upp en bit av bakverket på sin assiett, “Jag blir gift, verkar det som” skrattade hon. Hon satte ner dessertgaffeln i tårtbiten och höll upp den gröna, krämiga tingesten i vertikal position framför sig. Hon sträckte ut sin tunga och visade den piercing som vi nog alla sett antydast. Hon fixerade Eriks blick och slickade varsamt grädden. Hennes smyckade muskelstycke dansade runt bakverket och grädden på ett sätt som passande nog påminde om en strippa som vant svänger sig kring sin stång.

Det hamnade grädde på Anastasias överläpp, och så kan man ju inte ha det, så hon slickade sig ren.

Anastasia såg lika glad ut som den lycksökerska som just förlorat sin oljemagnat, men på vägen ut ur lokalen stöter ihop med en bitcoinpionjär, när hon riktade sin blick mot en barnsligt förförd Erik.

Jag var imponerad.

Det fanns alltså ett sätt att få honom att hålla käft på.

Svartsjukan skar genom kontorslandskapet.

Det här skulle komma att få större effekter på mig än på Anastasia, vilket ju i en normal kontext hade varit smått omöjligt.

Det var ju hon som skulle komma att dö?

Det digitala utanförskapet

Jag blev satt på att ringa runt till slakterier och andra ställen för att försöka få tag i blod; gris, fågel, nöt. Alla varianter av blod var tydligen lika undermåliga i jämförelse med den äkta varan vi tydligen skördat ymnigt av här på kontoret.

Efter att Katarzyna satt tänderna i Anastasia...

Det var en skiljelinje i tiden.

Blodet sprutade ner de vita lokalerna på ett sätt som fick dem att synas som en duk på ett staffli som väntat på att välsignas av en kulör. Erik tog det med lugn, vis om att detta var utom hans kontroll. Anastasia var ännu en kvinnokropp, en resurs att handla med, och nu hade det slumpat sig så att Erik och Katarzyna, genom att göra henne till en katalysator för den maktkamp som blottats dem emellan, hade lekt med maten.

"Ivan den förskräcklige hade ett slags livvaktsgarde som han kallade för Oprichniki, de åkte runt i droskor utsmyckade med färska halshuggna varghuvuden som ornament. De skötte hans inkquisition, tystade kritiker, allt det där obehagliga som man bara vill få gjort."

"Och vad har det med oss att göra?"

"Släng min titel över bord. Det är det jag är, för Katarzyna, de kan ju inte röra sig i dagsljus och hon är ju helt lost när det gäller teknik och sånt, vår värld generellt. Så gammal som hon är kan man ju inte klandra henne, tänker jag. Jag är ju också dålig på det där, men bättre än henne i alla fall."

"Hur kom ni i kontakt?"

"En lång historia.. Efter det där att jag bröt upp från min familj i Ryssland och återvände till väst. Jag fick dåligt samvete där ett tag och försökte lösa situationen för lille Nikolaj, med hans diabetes och skit. Du vet ju hur jag är, jag gillar att läsa på, och hela tiden under radarn men med i blodomloppet i den industri som har hand om blodsjukdomar poppade bolag likt det vi jobbar på upp. Jag lyckades lokalisera Sangria Serafirm AB, bara det faktumet lyckades såväl oroa som imponera Katarzyna."

Jag tittade på honom "Och Nikolaj?"

"Hon vägrar hjälpa honom, men han har också minskat i betydelse av min vistelse här. Att föröka sig, det behöver man ju bara göra om ens livslängd är ett snöre vars ände tiden trycker en fram emot. Och jag är inte säker på att vårt snöre har ett slut längre, om inte annat så är svaren på den eviga frågan 'Hur långt är ett snöre' 'våldigt långt i våra fall. Det är effekten av långsiktig exponering av de som henne. Samtidigt så kanske jag får för mig att jag vill återvända till min familj vid något tillfälle, det är ju den klassiska dramaturgiska

modellen; man lämnar tryggheten och kliver ut i det okända, lär sig något och så återvänder man, förändrad, dit man kom ifrån. Det var förövrigt en rolig detalj jag stötte på när jag läste på om den här branschen. Blödarsjuka har tydligen ett mycket stort och aktivt community inom vilket de träffas och umgås och blir ihop och gifter sig med varandra och det här är tydligen ett problem eftersom att blödarsjuka är en recessiv sjukdom. Så blödarsjukans förekomst i sig skulle minska om...”

Snark. Svadan var igång igen. Jag klippte av honom ”Är det därför jag klarar mig på så få kalorier nuförtiden?” Frågade jag.

”Ja”, skrattade Erik och fortsatte ”Jag är så jävla bra. Alltså du är den perfekta rekryteringen. Hur länge har du varit här? Vi snackar år i alla fall, och du har inte fattat någonting. Precis som Hitlers assistent ’Jag hade ingen aning’. Herregud”, skrattade han.

”Men nu vet jag.”

Det tog ett tag innan orden landade. Och Erik förstod allvaret.

”Ge mig din iPhone.”

”Nej.”

”Annars går det för dig som för Anastasia.”

Dörren var låst nu. Det var vi tre och Anastasia, som dött ung och blivit ett vackert lik. Av henne återstod för var dag än lite mindre massa.

Och så påbörjades min tid i fångenskap.

På TV:n såg jag ett inslag där en författare hade skrivit en bok som hette Never Have Your Dog Stuffed där titeln kom sig av den upplevelse han haft som barn, när familjens hund hade dött. Författaren och hans syskon hade blivit alldeles till sig, och faderns vanmakt inför döden hade fått honom att skicka iväg liket av den fyrfotade familjevänner för uppstoppning. Det tog tydligen tid att få en hund uppstoppad och allt medan månaderna passerade blev barnen glada igen, det var nästan som att hunden i sig självt var en diabild från ett tidigare liv som för var dag bleknade ut, för att snart knappt kunna urskiljas på negativet.

Men så ringde det på dörren en dag.

Byrackan var tillbaka, uppstoppad, och med ens såg barnen sin forna bästa vän och traumat som dess död inneburit började nu om, med tilltagen styrka.

Erik hade verkat orolig den där dagen då polisen kom förbi.

Katarzyna som enligt Erik "Fick äggstockarna vridna runt sin egen axel bara en fluga sket", var däremot lugn.

Det var kanske den brutna logik som gäller när man sett imperier rasa men tar det med en axelryckning; det kommer ju komma ett nytt Sovjet, ett nytt Troja och ett nytt Rom, och det enda man behöver göra för att få uppleva det är, just det, att luta sig tillbaka och vänta med en Bloody Mary i högerhanden.

Stockholmssyndromet höll mig som knuten till firmans framtid även när polisen var där. Jag väntade lydigt och gav de svar som tjänade det kollektiv jag nu tillhörde.

Erik mässade på som vanligt:

"Det var slutet på en era, Sberbank hade ju sin historia som statlig aktör men ett i dagsläget mer talande nyckeltal än institutionens grundandedatum var att de hade dubbelt så många anställda per omsättning i USD än det europeiska snittet för statliga banker. Att Trojka, som varit den lokala kampen som – med framgång ska sägas - slagits mot de amerikanska motsvarigheterna, nu slukades var ett tecken i tiden.

'När man stod i hissen kunde man se på ögonen vilka som kom från Sberbank och vilka som kom från Trojka', sa en av de unga bankers som var med om organisationsförändringen;

'Det var en illa utförd manöver. Vi fick visitkort där det stod Sberbank CIB, och så var det klart liksom. Inom ett år hade alla de drivna hoppat av; några till de amerikanska bjässarna,

andra till oligarkfamiljernas Family Office.” Erik talade inte till oss andra två lika mycket som han försökte hålla sina egna spretiga nerver i schack.

”Stalinskraporna ser ut som om Sauron hade lejt ut Mordors arkitektur på franchise. De var sju till antalet i Moskva, tanken hade från början varit att de skulle bilda en stjärna ovanifrån men Stalin dog innan det slutfördes och då glömdes projektet bort. I Polen byggde man en sådan där koloss också, de skulle få den gratis men..”

”Så Katarzyna lyckades få bort polisen?” Avbröt jag.

”Ja. Anastasia hade tydligen sagt åt någon anhörig var hennes nya jobb var beläget. Och att jag verkade 'sleazy'... Åh, nej, jag är kränt! Eller som man säger på internet; Triggered!”

”Vad säger Katarzyna om Anastasia?”

”All plast i hennes kropp gjorde henne tydligen svår att bena ur.”

”Mordet?”

”Det är deras natur. De måste äta.”

”Men det måste inte vi?”

”Knappt.”

”Jag träffade min föregångare på en fest, för längesedan. Hon sa att hon bara levt på tuggummin sedan hon slutade här.”

”Betty, Ja. Det var längesedan...”

”Saknar du någonsin din familj?”

”Nja. Jag har försökt göra mitt. Jag fick en sjuk och bräcklig son, av någon outgrundlig anledning, och jag försökte faktiskt få Katarzyna att behandla honom, men hon vägrade. Och det är sedan dess vi befinner oss i den här situationen... Hon ville inte hjälpa mig, för hon menade på att precis som jag lämnat Irina i Petersburg när hon inte längre kunde agera katalysator eller vattenöverbryggare till den rikedom jag hoppats kunna tillskansa mig, så skulle jag kasta min polska dam i diket så snart som hon gjort sitt.”

”Vad är det sjukaste du sett?”

”Tidningen The eXile hade en artikel som hette Masha 4-ever. Det var en journalistisk övning som gick ut på att en av redaktörerna beställde hem det 17-åriga fnasket Masha för att först titta på Lilja 4-ever, och dess skildring av traffickingoffer som kulminerar i ett självmord, för att sedan ha sex med henne. The eXile fick jättemycket exponering av det där, men vad fick Masha? 2000 rubel och mer kondylom? Det tycker jag är viktigt att fråga sig när man talar om Influencer Marketing, Guerilla Marketing och allt det där.”

”Betty? Hon är som jag?”

”Det hela kokar ner till smaken, kära vän, jag behöver ju, precis som du, knappt äta längre även om jag gör det för att njuta av min kära dams fantastiska matlagning. Min tanke i början var ju aldrig att dra hit anorektiker, jag hade ingen relation till ätstörningar innan jag blev inblandad i Sangria Serafirm. Men som du märkt göder vi ju dina kollegor tills den dag då de får vandra in till kvinnan på vinden för att föda det maskineri som får oss andras organismer

att ticka härinne. Och hon är ju polsk och uppfödd på griskött och surkål, så hon gillar salo, słonina eller späck eller vad du nu kallar det beroende på var du befinner dig... I början hade jag vanliga söta tjejer som admin, men Katarzyna kunde inte hålla sig, precis som med Anastasia nu. Och det blev så segt och arbetsintensivt att hela tiden lära upp nya, så då blev lösningen att ta in tjejer som hon inte tyckte var goda.”

”Varför ville du inleda något med Anastasia?”

”Det är mänskligt att vilja pressa sina gränser när man blivit för bekväm. Jag såg en grej som jag tänkte skulle gagnat dig i din influencersatsning, om det nu skulle vara aktuellt det vill säga.”

Erik visade på sin skärm hur en journalist skickat ut en fråga på sociala media:

Jag ska bli ihoppressad till en diamant när jag dött säger fröken Axelsson... Har någon några frågor till personen jag ska intervjua?

Och svaren lät inte vänta på sig:

”Känner hon pressen?”

”Det är en briljant idé.”

”Ska de ta KOL på dig?”

”Det är sådan här kreativitet som skapar hög engagemangsgrad i form av antal kommentarer/delningar/likes dividerat per [antalet visningar]. Det är sådan kreativitet du saknade när du försökte på dig att bli influencer. Det finns sjukt många influencers som är smala. Vars stora prestation i livet är att existera på så lite som möjligt. Men det måste till något riktigt sjukt för att sticka ut, en riktigt galen drivkraft till svälten eller liknande. Det finns en model med ett apa och en skrivmaskin och hur lång tid apan skulle behöva för att, genom att slå på skrivmaskinen till slut skulle skriva Brott och Straff av Dostojevskij. Och det är inte omöjligt, det krävs bara väldigt mycket tid. Och det är väl det som de flesta saknar sent omsider. Tiden nog att hinna få timing... Med oändligt med tid så är timing kanske inte så mycket en fråga om tur utan om tålamod.”

Jag bet mig i underläppen, skulle säga något, men Erik hann före.

”Riktad filantropi, Churchill sa ju om Royal Air Force att ‘sällan har så många haft så få att tacka för så mycket’. Man kan se min idol Tjubais gärning som att; ‘sällan har så få haft en man att tacka för så mycket’, han är en hatad man i sina kretsar, betraktad som en symbol för lurendrejeri som bestäl ett folk på dess rättmätiga lott. Men för de oligarker han skapade var han en ängel som höjde upp deras liv till något de aldrig kunnat ana att de skulle få uppleva. Och som vänsteridioter och sossar kan bli arga av det där, något sådant skulle jag

satsa på om jag ville bli influencer.”

Telegram – meddelande via sociala medier

“Igår kväll vandrade jag längs en öde Moskvavagata och såg en rysk flagga vaja i fjärran. Någonting viskade ‘ryssarna kommer.’ En kvinns intuition är mäktig. Det finns en anledning till att jag la märke till tystnaden och just den flaggan. I mitt sinne hörde jag sloganen ‘Varde imperiet!’ När jag vaknade upp, hade imperiet redan kommit i vardande.”

– Darja Dugina, dotter till den kremlanknutna ideologen Alexander Dugin, den 24:e februari 2022 via sina kanaler på sociala media

“Han tar inte ens ut lön...”

Pling.

Pling.

När Ryssland med full styrka gick in i Ukraina var det för mig inte en stor sak sett ur ett makroperspektiv.

Vad kan jag om oljepriset?

Bryr jag mig om det?

"Det är som en klassåterträff! Alla de gamla rävarna kryper fram ur sina gryt!" Utbrast Erik som upprättade något slags informationscentral med skärmar och kartor där han följde konfliktens utveckling.

Och han talade telefon.

Telefonen ringde, sken upp och...

“Pling”

... om och om igen.

Pling.

Pling.

“Är du inte orolig för din familj?” Frågade jag.

“Jag är inte sentimental”, bet han av.

Dynamiken i mitt fängelse, den avgränsade del av världen jag blivit tvingad att acceptera var med ens förändrad. Eriks resonemang var med ens klarare och mer jordnära. Och Katarzyna fick inte närmelsevis den uppmärksamhet hon förmodligen tyckte sig förtjäna.

Erik malde på “Han var den typen av man vars wikipediasida innehöll en bild på när han minglade med Xi Jinping. De meningar som studsat omkring honom i maktens korridorer hade fått väggarna i Playboy Mansions *The Grotto* att rodna...” Han tog en stor klunk kaffe och fortsatte “Det hade varit en perfekt inledning på vilken roman som helst, och så får han det här. Det kanske är början på slutet. Han hade kört ett pressmeddelande på ryska genom en automatisk översättningstjänst och pekade mot skärmen likt ett uppspelt barn.

“Läs!”

Maskinöversättningen var förvånansvärt bra, antar jag, men så var det ju också ett torftigt, statligt telegram. Jag synade skriften. “Vad är viktigt här?” frågade jag.

Man såg pulsen banka likt hammaren mot städet när Erik läste från skärmen: “Tjubais har lämnat Ryssland, deserterat till Turkiet...” och de försöker spela ut det som att han var obetydlig. De avslutar telegrammet med att han, som skapade oligarkerna och sprungit i

Kremls korridorer sedan åtminstone 80-talet inte var inflytelserik och den klassiska ryska bevisföringen de kör. Den *Pravdalogik* de kör som argumentation är att han under de senaste åren inte uppburit någon lön för ämbetet han uppburit. Här snackar vi en man som är *Beyond lön.*”

Slipade linser

Man får inte glömma att jag fortfarande hade ett arbete att utföra. Kriget omkullkastade en del logistikkedjor som varit av vikt för företagets essentiella leveranser, och jag hade ju nu ingen att dela arbetsbördan med. Det som var kvar av Anastasia låg väl i en kylbox uppe på Katarzynas vind, och även om jag fått tillgång till resterna hade väl knappast ett djupfryst köttstycke från hennes ljumske kunnat vara mig behjälplig i dialogen med Mr. Wu i Singapore som hade hand den av våra containrar som nu tvingades färdas sjöledes istället för medelst räls för att nå den europeiska marknaden.

Det gick att skära med kniv i den spänning som uppstått mellan "mamma" och "pappa".

Månader...

Pling..

Hade passerat.

Pling.

Erik visade mig ett klipp på hur någon ryss stod på en lerig innergård och rekryterade grova brottslingar till att slåss för honom i Ukraina.

"Jag förstår inte varför de ens behöver fem minuters betänketid. Det är väl bara att tacka nej till att gå ut i strid, visst man sitter inlåst men då lever man. Och slipper döda", sa jag.

"Fattar du hur tråkigt det är att sitta i fängelse. Visst, de kanske dör, men alternativet är att ingenting händer dem på obestämd framtid. Om de antar Prigoshins erbjudande så händer i alla fall någonting."

Jag såg mig omkring i lokalen. De vita väggarna, lysrören och fläktarna som enligt ett förutsägbart mönster vevade runt luften i den instängda lokalen. Vi hade ju inte ens fönster ut, av hänsyn till Katarzyna. "Jag förstår", svarade jag.

Pling.

Han talade mycket telefon nu. Mycket ryska.

En del engelska, och det alltid när Katarzyna var i dvala.

Det hade gått så lång tid att de där påsarna med grisblod jag ordnat hade gått åt.

De smusslade ner det i en shaker och så drack hon det.

Hon såg, om möjligt, ännu blekare ut än förut.

Pling.

Pling.

"Det som skiljer en erfaren yrkesman åt från en amatör är möjligheten att fokusera på precis rätt detaljer, till exempel schackproffs tittar på helt andra saker än folk som spelar på

amatörnivå. De ser hur spelet ser ut ur ett övergripande perspektiv och tänker snarare på styrkeförhållandena färgerna emellan än de enskilda pjäsernas placering”, sa Erik till Katarzyna.

Hon nickade tyst.

“Har du inget att säga om allt det här?” Fortsatte Erik.

Pling.

“Jag förstår”, var allt hon sa.

Pling.

Pling.

Pling.

Världsomseglingens slut

Jag vaknade upp i mitt rum, kände på min beniga kropp och gick ut i köket.

Jag hade inte ätit på hur länge som helst, men jag gillade fortfarande den rush jag fick av kaffe. Utan kalorier verkligen njöt jag av att känna koffeinets effekt.

Lite orderhantering och allmän admin var vad som väntade mig.

Sekunden kriget var igång började Eriks telefon plinga. Och han, som av Betty från den där festen beskrivits som en övervintrad stenåldersmänniska som enligt egen utsago "var något av en renässansman sett till hans förmåga att hålla långvarig fokus" och haft detta som förklaringsmodell till varför han och Katarzyna hade kunnat upprätta det band de ändå hade, sprang nu runt som en av de dopaminskålade råttor han själv alltid sett ner på.

TikTokhjärna.

Sangria Serafirms verksamhet var som helt bortglömd, men jag gjorde mitt. Efter alla år i och med alla rullarna kunde jag administrera logistiken som krävdes för att hålla verksamheten igång.

Stockholmssyndromet hade ett så starkt grepp om mig att min första impuls var att alarmera Katarzyna om att dörren ut till trapphuset inte var ordentligt stängd.

Eriks skor var borta.

Hans jacka med.

Laptopen han kopplat upp i mitten av alla sina skärmar för att kunna följa krigsutvecklingen live syntes ha gjort hans andra ägodelar sällskap på deras färd.

Och att döma av Katarzynas hulkande från vindsskrumslet kunde man utgå från att...

Vi var övergivna.

Hulkandet var djuriskt. Ett snyftande utan slut.

På Eriks skrivbord iakttog jag ett svart föremål som såg ovanligt bekant ut; Katarzynas glasögon och bredvid dem en lapp:

"Jag drar till Ryssland. Kan inte missa den här chansen. Har säkrat kapital från min Goldstein i Schweiz, trots hans tidigare svek mot mig. Tack för allt. Vi, om några, har tid att ses igen."

Han hade fått det han ville av deras samvaro och nu kunde han dra vidare för att skörda i det kaos som uppstått i hans gamla jaktmarker. Det låg helt i linje med hans ekonomiska övertygelse om att välstånd inte skapas, utan distribueras. Och han var väl, precis som de ryssar som rekryterades från ryska fängelsekolonier, uttråkad här.

Det hade visat sig att Trojka Dialog inte alls var ett så innovativt företag som det målats upp som i början, utan de hade tjänat merparten av sina pengar på penningtvätt

Jag hörde något som lätt som ett skrik av fysisk smärta från skrymslet.

Och så gjorde jag någonting som överraskar mig än idag.

Jag lämnade kontoret.

Det här med lönearbete var inget som jag respekterade, och en karriär var framförallt ingenting jag kände ett behov av att försöka klättra mig upp längs. Och det var inte heller något politiskt statement jag gjorde, egentligen, jag brydde mig inte. Erik hade rätt, men inte rätt om *den* grejen, det vill säga jag sket i vad jag sa, bara jag hördes, för det var så jag skulle slå mynt av den ungdom jag fortfarande hade idag och imorgon och imorgon.

“I Sovjetunionen fanns inga entreprenörer i den mening som vi har idag, men det fanns folk som satte saker i rullning inom ramen för det systemet. Av naturliga skäl kunde deras framgång inte mätas enligt hur de förvaltade sina aktiebolag, men de fick saker gjorda, se bara på hur många liv Stalin påverkade.” Eriks ord ekade i huvudet när jag satte på mig mina spetsunderkläder.

Jag riktade min kamera mot spegeln och fotade.

Tog av mig behånen och skylde min bröst med ena armen, fotade med den andra.

Kroppen min var bara ben. Även för de som föredrog anorektiker skulle jag sticka ut från mängden, likt nyckelbenen från min kropp.

Jag laddade upp bilderna och taggade dem med de vanliga hashtagsen #TittyTuesday #Hot #Girl #Model #Smalltits #Blonde #POrn, men dumt säker på att jag hade tiden på min sida la jag också till det som jag var övertygad skulle bli min smala lyckas smed. Nu när jag hade all tid i världen att propagera med min knotiga kropp gällde det bara ha rätt timing, och den var man väl så gott som garanterad förr eller senare med mina förutsättningar.

Men jag tänkte efter om allt jag upplevt under den tid jag varit borta nu när jag skulle göra ett andra försök i det här influencerracet.

“Att göra samma sak om och om igen och förvänta sig ett annat resultat är definitionen av galenskap”, hade ju Erik sagt att någon smart sagt vid något tillfälle.

Jag tänkte på vad för saker jag skulle kunna göra för att skapa kontrovers och sticka ut från mängden. Tankarna vandrade från den handel med kvinnors, inte bara kroppar, men liv samt den fabricering av livslängd jag råkat vara en del av de senaste åren.

Vad skulle Erik ha gjort?

Och då slog det mig hur jag kunde paketera det jag varit med om, på ett sätt som var begripligt för alla och som hade gjort Erik stolt om han hade tid att titta på min kanal ifrån

Ryssland (hans konto följde mig fortfarande). Det kanske inte var en helt riktig kompassnål att kalibrera efter, men det var i alla fall en riktning.

Jag la till ytterligare två hashtags innan jag tryckte på "posta":

#FreeHarvey

#ReviveEpstein

